

„Naprosto strhující!“
TESS GERRITSEN

„Geniální!“
SHARI LAPENA

cizinec na pláži

Milenec, stalker nebo vrah?

Michele Campbell

cizinec
na
pláži

**KNIHY MICHELE CAMPBELL
V NAKLADATELSTVÍ MYSTERY PRESS**

Vždycky je to manžel
Byla to tichá dívka
Cizinec na pláži

Připravujeme

Žena, která věděla příliš mnoho

cizinec na pláži

Michele Campbell

Překlad Monika Pavlisová

MYSTERY PRESS

2019

Tato kniha je beletristické dílo. Jména, postavy, organizace, místa a události v ní uvedené jsou buď výplodem autorovy představivosti, nebo jsou použity ve fiktivním kontextu.

Tato kniha ani žádná její část nesmí být kopírována, zálohována ani šířena v jakékoli podobě a jakýmkoli způsobem bez písemného souhlasu nakladatele.

Vydáno ve spolupráci s nakladatelstvím St. Martin's Press, LLC.
Všechna práva vyhrazena.

Copyright © Michele Rebecca Martinez Campbell, 2019

Translation © Monika Pavlisová, 2019

Cover © Jan Matoška, 2019

Czech Edition © Mystery Press, Praha 2019

ISBN 978-80-7588-162-5 (PDF)

Pro Jacka

„Jsme jen tak slepí, jak chceme být.“

– Maya Angelou

před bouří

1

Na pláži stál cizí muž. Stál před mým domem, zíral na něj, jako by si ho tipoval k vykradení.

Osud vás někdy dostihne potichu a ze zálohy. Aidan Callahan ale nic takového neudělal. Přišel naprosto bezostyšně. Stál uprostřed pláže, zíral na můj zbrusu nový dům a z očí mu nekoukalo nic dobrého. Viděla jsem ho úplně zřetelně, když jsem se dívala prosklenou stěnou přes náš nekonečný bazén na oceán. Ano, byl k nakousnutí. Já jsem ale byla už dvacet let šťastně vdaná a zamilovaná do svého manžela, takže jsem si toho skoro nevšimla. Zato jsem si všimla, že ten chlapík vypadal velmi silný. Až nebezpečně. A oblečení měl městské. Volné sportovní kraťasy, tílko, na krku se blýskl zlatý řetízek. Lidé, jako byl on, nesnášeli lidi, jako jsem byla já, a občas je vykrádali. Zrovna nedávno tu došlo k sérii vloupání do několika velkých domů. Jejich letní obyvatelé věřili, že policie je ve vyšetřování liknavá, snad proto, že viníky jsou místní chlapci. Když jsem uviděla Aidana, jak tam stojí, ti lupiči byli první věc, která mi přišla na mysl, a po zádech mi přeběhl mráz.

Řeknu vám všechno, co se stalo, pěkně od začátku. Můj první dojem z Aidana byl takový, že by mohl být potenciální zloděj. Kéž bych jen poslechla vlastní instinkt, otočila se na podpatku a utíkala opačným směrem. Jenže to jsem neudělala. Šla jsem k němu. A už vždycky v sobě ponesu vinu za to, co se stalo potom.

2

Byl horký, dusný den, polovina září, a útes se vyliidnil. Letní nájemníci byli dávno zpátky ve městě a zůstala jsem jen já a moje sousedka, stará paní Eberhardtová. Bydlí ve vetším domku se střechou zkosenou až k zemi na velkém pozemku, po kterém prahnou snad všechny realitní kanceláře v East Endu. Já bydlím v domě, jaký si lidé postaví, když nechají domy, jako je ten její, zbourat. Má uštěkaného malého psa, který mě každý den budí v půl šesté ráno. Asi si umíte představit, že si nemáme zrovna moc co říct, takže jsem na pláži zůstala prakticky sama.

Celý den jsem čekala, až dorazí technik ze společnosti nabízející poplašné systémy proti lupičům. Dům voněl novotou. Detaily se pořád ještě dolaďovaly a poplašné zařízení bylo jednou z posledních položek na seznamu. Společnost se na instalaci ohlásila mezi desátou a druhou hodinou, s čímž jsem souhlasila, protože jsem stejně měla spoustu práce s přípravou obrovského kolaudačního večírku, který jsem se chystala uspořádat už za pár dní. Uzavřít seznamy hostů, sepsat jídelníček pro cateringovou společnost, naplánovat dodání stanu, vyjednat parkovací asistenty, ulovit fotografa z časopisu *Avenue*, aby nafotil snímky pro společenský sloupek. A tak dál, a tak dál. Hodiny plynuly, ale chlapík s poplašným zařízením se neukázal. Ve čtyři jsem jim zavolala, abych si stěžovala, a oni mi oznámili, že technik měl příliš mnoho

objednaných klientů, takže jeho návštěvu u nás musí přesunout až na příští týden. *Jak typické.* Napadlo mě sáhnout po lahvi ginu na polici a namíchat si lahodný a silný koktejl, abych ulevila napětí. Jenže do západu slunce bylo ještě daleko a já se rozhodla, že budu hodná. Místo toho si půjdu zaběhat na pláž.

Když jsem si zavazovala tenisky, přepadla mě potřeba napsat zprávu dceři. Hannah právě nastoupila na vysokou a já jsem trochu bojovala s tím, že ji musím nechat jít. Zatáhla jsem za gumičku do vlasů, kterou jsem měla nataženou na zápěstí, a povolila jsem, až to štíplo. Tenhle trik mě naučila sestra. Terapie odporem. Ona se tak odnaučila kouřit a já jsem to teď používala, abych nebyla stíhací matka. Fungovalo to. Potřeba kontaktovat ji byla pryč. Prošla jsem francouzskými okny na terasu a zhluboka jsem vdechla sláný vzduch. Za útesem byl vidět oceán a slyšela jsem tříštění vln o skály. Vlnobití dnes bylo obzvlášť prudké, ale stejně mě pořád uklidňovalo.

A já potřebovala uklidnit. Odjezd Hannah mě rozhodil, protože jsem si až příliš bolestně uvědomovala, jak je můj život osamělý. Můj manžel Jason trávil veškerý čas na služebních cestách. Vlastně tady v domě na pláži ještě ani jednou nebyl přes noc přesto, že jsme do něj napumpovali všechny naše peníze. Ten dům mezi námi zapříčinil velké napětí. Byl to můj sen, ne jeho. Stálo nás celé jmění, abychom koupili pozemek velikosti poštovní známky na tomhle lukrativním místě. Další jmění padlo na to, abychom tu postavili tenhle dokonalý dům. Náš vztah nebyl úplně v pořádku, ale pokud mám být upřímná, zatím jsem to nevěděla jistě. Byl to jen takový ten pichlavý pocit v hloubi srdce, kvůli kterému jsem se cítila nesvá a nespokojená. Ale bojovala jsem s tím. Říkala jsem si: *Hodně pracuje. Dobře se o nás stará. Je to dobrý táta. A konec konců – někdo musí ten dům zaplatit, nebo ne? Neměla bych si stěžovat.*

Zrychlila jsem a pracně zvedala nohy bořící se do sypkého pís-ku. Tělo pracovalo, v žilách proudil kyslík. Skrz mraky se prodrál paprsek světla a rozzářil vodu do jasně zelené. Bydlela jsem na útesu poblíž hlavní silnice, kde byly pozemky „dostupné“ za milion a víc za akr. (Neřeknu vám o kolik víc.) Moje oblíbená běžecká trasa vedla dolů na pláž, pryč ze silnice, až k místu, kde stály skutečně skvostné domy. Jeden z nich se tu loni prodal za čtyřicet milionů. Vidět ale nebyl, díky vysokému a dokonale udr-žovanému živému plotu, který si jeho slavní majitelé vysadili kvůli soukromí. Ty lidi jsem nikdy nepotkala a nějak jsem tušila, že je ani nepotkám. Jason ani já jsme nikoho nesoudili. On pracoval jako investiční bankéř, ale nebyl z těch slavných, kteří se přátelí s celebritami a vlastní soukromou letku tryskáčů. Já jsem navrhovala interiéry, ale neměla jsem milion fanoušků na Instagramu a časopis *Architectural Digest* nezveřejňoval fotky mé práce. S prací jsem skončila, když se narodila Hannah, a teprve nedávno jsem začala zkoušet postavit svůj byznys znovu na nohy, ale nebylo to jednoduché. Jason a já jsme se pohybovali v kruzích dobře situova-ných lidí, ale rozhodně jsme nebyli na špičce. Když jste bohatí, problém je v tom, že je kolem vás vždycky někdo ještě bohatší.

Běžela jsem po pláži skoro dva kilometry a nezastavila se, do-kud jsem nedoběhla na ostroh. Tam jsem se předklonila, lapala po dechu a držela se za boky, dokud se můj dech nevrátil do nor-málu. Blížily se mé čtyřicáté třetí narozeniny a já si o sobě ráda myslela, že pořád vypadám dobře. Jenže poslední dobou se začaly objevovat náznaky nastupujícího středního věku. Vrásky v zrcad-le, které jsem zakrývala make-upem. Šedé vlasy, které jsem mas-kovala přelivem. Cvičení ale falšovat nejde. Rozhodla jsem se, že se musím vrátit do kurzů pilates, nebo si najmout trenéra. Do-končení domu mi zabralo příliš mnoho času i energie. Teď, když je Hannah pryč, musím se soustředit *na sebe*.

Nad vodou se válely mraky a obloha zčernala. Ve vzduchu jsem cítila déšť. Nepodívala jsem se na předpověď, než jsem vyběhla, ale obecně hlásili, že nás čeká bouřlivý podzim a období silných hurikánů. Moje pověřčivá matka do mě vložila strach z výbojů při bouřce tak silný, že jsem po prvním zablýskání otočila ani vodovodním kohoutkem. Takže jakmile se ozvalo zahřmění, otočila jsem se a běžela zpátky.

O deset minut později už jsem byla zpátky na naší straně útesu a jasně jsem viděla svůj dům. Ozvalo se hlasité zaburácení a oblohu prořízl ostrý blesk. A potom jsem ho znovu spatřila. Stál tam jako nějaký démon, který se zhmotnil z nabitého vzduchu. Ten cizí muž, kterého jsem před hodinou viděla z okna v kuchyni. Znovu zíral. Při pohledu na něj jsem zůstala stát jako přimrazená. Bylo mi jasné, že je z města, že to není nikdo ze sousedství. Možná to zní snobsky. Ale já jsem z obyčejné rodiny a nijak zle jsem to nemyslela. Vlastně mi ten den Aidan připomínal moje lidi. Mé bratry a jejich kamarády, jak hrají pouliční hokej před domem za horkého odpoledne. Ty kluky jsem milovala, ale nebyli to žádní andílci. Vím dobře, o čem mluvím. Poznám tipaře, když ho vidím, a když jsem viděla Aidana, bylo mi naprosto jasné, co dělá.

Nejsem žádná křehká květinka a umím se o sebe postarat. Tak jsem šla přímo k němu, odhodlaná mu něco říct.

„Hej! Hej, můžu vám s něčím pomoci?“ volala jsem.

Vítr má slova odnášel pryč. Nějak mě ale uslyšel, obrátil se na mě a usmál se. Ten úsměv jsem rozhodně zaznamenala. Bylo to, jako by se mezi mraky objevilo slunce, a moje podezření bylo rázem to tam. Popletl mě. Každý se může nechat poplést.

„To je váš dům?“

Promluvil, jako by už znal odpověď. Měla jsem si toho všimnout a mělo mi dojít, že je to divné. Ale já to neviděla. Viděla jsem jen jeho.

„Ano,“ řekl.

„Je nádherný.“

„Děkuji.“

„Já jsem Aidan,“ řekl a natáhl ke mně ruku. Přijala jsem ji.

„Caroline.“

„Caroline. Hezké jméno.“

„Děkuji.“

Jeho ruka byla teplá. Oči měl jasně modré. Zkoumavě si mě prohlížel. Nebyla jsem schopná slova. Musel být minimálně o deset nebo patnáct let mladší než já. Zdálo se mi, že chce ještě něco říct. Ale v tu chvíli se mraky protrhly a začalo hustě pršet.

„Měla byste jít dovnitř, než budete úplně promočená,“ řekl.

„Ano.“

A to byl celý náš rozhovor. Naznačil zamávání, otočil se a odběhl pryč. Byl tak nenucený, tak nonšalantní, že jsem úplně zapomněla na svou původní domněnku o lupičích. Pláž, na které stál, byla veřejná. Měl právo tam být a já si řekla, že to byl prostě jen mladík, který se zastavil, aby si prohlédl krásný dům. Dvakrát. No dobře. To ale není zločin. Šla jsem dovnitř a snažila se ho vypudit z hlavy, ale moc se mi to nepovedlo. Vzbudil můj zájem. Moje obezřetnost se rozplynula. Můj život nebyl v pořádku. Kombinace všech těchto věcí bude příčinou mého neštěstí.

3

Večer potom, co jsem poprvé viděla Aidana na pláži, se rozpadlo moje dvacetileté manželství. Přísahám bohu, že ty dvě věci spolu absolutně nesouvisely. Byla to totálně ujetá náhoda. Nejstrašnější náhoda v mém životě. Seděla jsem bosa na velkém gauči ve tvaru L v obývacím pokoji a procházela si seznam hostů na kolaudační večírek. Život byl krásný, dokud Jason nezavolal, že na večírek nepřijde. A to ještě nebyla ta nejhorší věc.

„Zlato, je mi to líto. Na tu tvou kolaudační věc to nestihnu.“ Přesně takhle to řekl.

„*Moje* kolaudační věc? Jestli si dobře vzpomínám, tenhle dům patří nám oběma.“

„Víš, jak to myslím.“

„Vážně, Jasone? Tohle není dobré. Ty musíš přijít. Nejde jen o kolaudaci. Je to i k tvým narozeninám.“

„Ale já mám narozeniny až za měsíc.“

„Jenže já jsem to napsala na pozvánky. Objednala jsem drahý dort. Pozvala jsem lidi z tvé firmy a golfového klubu.“

„O nic takového jsem se neprosil.“

„No, ale oni přijdou. A víš, kdo ještě přijde? Lidi, které potřebuju ohromit kvůli své kariéře v designu.“ Kdysi jsem byla úspěšná interiérová designérka. A zase bych mohla být, když mám svůj nádherný dům jako vizitku. Copak to nechápe?

„Přece chceš, abych začala vydělávat, ne?“ řekla jsem.

„Samozřejmě, že chci.“

„Proto je ten večírek důležitý, Jasone. Budou tu lidi z časopisu, dekoratéři i architekti. Já tě tady potřebuju.“

„Je mi to líto, lásko. Byl bych tam, kdyby to šlo, ale kvůli problémům s jednou smlouvou musím zůstat v Clevelandu.“

Cleveland? Co to má jako být? Řekl mi, že jede do Denveru.

A v tu chvíli mi to došlo. On mi lže.

Naklonila jsem hlavu a zapřela sluchátko o rameno. Z konferenčního stolku jsem zvedla svůj iPad. Máme rodinný tarif a já tak můžu sledovat všechny naše přístroje. Párkrát jsem to udělala Hannah, když byla pozdě v noci venku a já se bála, že ji unesl řidič Uberu. Jasona jsem ale nikdy dřív nevyhledávala – trestuhodná nedbalost. Teď jsem ťukla na HLEDEJ MŮJ IPHONE a čekala, až se zobrazí mapa s jeho lokalizací. Srdce mi bušilo v krku. Cítila jsem, že se blíží něco ošklivého. A nemýlila jsem se.

Ta malá tečka byla jako úder pěstí přímo do žaludku. Jason nebyl ani v Clevelandu, ani v Denveru. Byl ve městě, jen tři hodiny cesty odsud. Nebyl ale v našem bytě. Byl na adrese poblíž Times Square. V půl jedenácté v noci. Přiblížila jsem si mapu. Ta adresa – byl to Marriott Marquis. On byl v nějakém zatraceném *hotelu* na Manhattanu.

Proč by byl nějaký muž v tuhle hodinu v hotelu ve městě, kde zároveň vlastní dokonale útulný byt?

Aby mohl podvádět svou ženu, očividně.

Byla jsem tak pitomá. Jason nebyl vůbec doma, ale já ho nikdy z ničeho nepodezírala. Byl tajnůstkářský, uzavíral se do sebe a trvalo to už nějakou dobu. Pozdě v noci mu zvonil telefon a on odcházel z pokoje, aby hovor vyřídil. Nebo rychle zavíral rozepsanou textovou zprávu, když jsem k němu nečekaně přišla. Když byl pryč pracovně, bylo nemožné přimět ho, aby mi zavolal. Jenže

já to vůbec nevnímala. Tolik jsem mu věřila. Ne, moment, nemůžu se takhle vymlouvat. Je čas na pravdu, bez příkras. Není to jen o tom, že mu moc věřím. Jsem až příliš sebevědomá. Prostě mě ani ve snu nenapadlo, že by mě mohl nějaký muž podvádět – minimálně *Jason* ne. Na střední škole jsem byla roztleskávačka, na vysoké prezidentka studentského senátu. Dostala jsem každého kluka a každou práci, jaké jsem kdy chtěla. Jason mi vždycky říkal, že jsem dívka jeho snů. Nikdy jsem o něm nepochybovala, protože jsem nikdy nepochybovala o sobě. Ale to byla chyba. Jeho city se změnily. Kdy k tomu došlo? Jak dlouho už tohle trvá?

Byla jsem na dně.

„Caroline? Jsi tam?“

Zhluboka jsem se nadechla. Nebudu brečet. Budu klidná a důstojná, ale nenechám mu ty kecy projít, protože nejsem rohožka u dveří. Donutím ho říct pravdu.

„Co mi tajíš, Jase?“

„Co? Nic.“

„Nevěřím ti. Něco přede mnou skrýváš.“

„O čem to mluvíš?“

„Ty mě podvádíš?“

„Samozřejmě, že ne. Nebud' směšná,“ řekl.

Ale já měla důkaz. Tedy, měla jsem důkaz, že je právě v tomto okamžiku v hotelu na Times Square, ačkoli mi tvrdí, že je v Clevelandu. To jsem mu ale říct nemohla. Kdybych to na něj vybalila, věděl by, že sleduji jeho telefon, a já jsem o tu možnost nechtěla přijít.

Jason si povzdechl, jako bych to byla já, kdo mu působí potíže. „Tak už necháme toho dramatu, miláčku. Je pozdě. Já se vynasnažím na ten tvůj večírek přijít, dobře? Ale nic neslibuju. Musíš mít trochu pochopení. V práci to teď mám dost komplikované.“

Lhal mi a já to věděla, ale on se k tomu odmítl postavit čelem.
Co víc jsem mohla dělat?

„Caroline?“

„Musím končit,“ řekla jsem a zavěsila.

Seděla jsem na gauči jako opařená, příliš v šoku na to, abych mohla plakat. Zdálo se mi, že jsem během toho jediného telefonátu zestárla o dvacet let. Do této chvíle jsem si vůbec neuvědomila, že už dávno nejsem Caroline Loganová, s vysoko vyčesaným culíkem, dokonalou postavou a uniformou roztleskávačky. Jsem Caroline Starková, prakticky nezaměstnaná žena v domácnosti, osamělá v prázdném hnízdě. A můj manžel mě podvádí.

Přesně v sedm začala hrát kapela. Měla své pódium ve stanu na zahradě, vedle bazénu. Hudba se nesla v lehkém větríku od oceánu a číšníci v bílých sakách běhali sem a tam a rozdávali z podnosů krevety s chilli a limetkou a sklenice růžového vína. I já jsem si vzala sklenici a pomyslela si: *Měla bych se bavit. Tohle je můj velký večer. Nenechám Jasona, aby mi ho zkazil.* To se snáz řekne, než udělá. Zatím se neobjevil a já jsem neustále zírala ke dveřím.

V obývacím pokoji jsem se postavila k prosklené stěně s výhledem na oceán. Oblékla jsem si bílé šaty, abych ladila s interiérem. Mohla jsem se otočit jedním směrem a dívat se na vlny tříštící se o pobřeží. Nebo jsem se mohla otočit na druhou stranu a přes obývací pokoj se zvýšeným stropem sledovat vstupní dveře, kudy přicházeli hosté, když vystoupili ze svých aut a hodili klíčky parkovacím asistentům. Trochu jsem se bála, že nikdo nepřijde, že se jim takhle pozdě v září už nebude chtít z města. Ale přišli a byly jich davy. Byli tu všichni, kromě toho jediného člověka, na kterého jsem čekala.

Pokaždé, když se otevřely dveře, podívala jsem se k nim a na obličeji vykouzila tak široký úsměv, až jsem se bála, že mi prasknou tváře. A pokaždé, když ve dveřích nestál můj manžel, musela jsem se zhluboka nadechnout, abych zahnala paniku. Když jsem se s hosty vítala, objímala a naznačovala polibky na tvář, omlouvala jsem Jasonovu nepřítomnost. Důležitá smlouva, zpožděný let,

špatný spoj, každou chvíli tu bude, bla bla bla. Nesnáším lhaní, ale věřím v dodržování etikety. Nemohla jsem se přimět k tomu, abych celému světu oznámila, že netuším, kde je můj vlastní manžel. Věděla jsem jen to, že s každou další vteřinou jsem si připadala víc a víc naštvaná, nejistá a ublížená.

Hosté byli až příliš zdvořilí na to, aby komentovali Jasonovu nepřítomnost, dokud se neobjevila moje sestra Lynn se svým manželem Joem. Lynn má prořízlou pusku, stejně jako všichni Loganovi, ale není zlá. Jen si nebere servítky. Je teď jediná z mých sourozenců, s kým si rozumím. Tedy, z těch živých. Tohle je dlouhý příběh, ale ve zkratce mohu říct, že jako rodina jsme prošli problematickými časy. Já jsem byla nejmladší ze tří chlapců a tří děvčat. Dva z mých bratrů zemřeli mladí – jeden na motorce, druhý s jehlou v ruce. Moji rodiče měli tvrdou skořápku a dokázali to přežít. A potom jsme se rozhádali kvůli tátově poslední vůli. To bylo ošklivé. Na jedné straně jsem stála já s Lynn, na druhé Erin a Pat. Tenkrát už byla máma po smrti, díky bohu, takže to nemusela prožívat. Ty hádky mě s Lynn sblížily. Vedle mé dcery je Lynn jedinou osobou na světě, které skutečně věřím. Nosí těsné oblečení a nechává si nastříkat opálení a celkově se nehodí mezi okruh lidí z lepších vrstev, kam teď patřím. Ale jak jí vždycky říkám: *ty jsi prostě ty, moje milá*. Miluju Lynn k smrti a nikdy by mě nenapadlo uspořádat večírek a nepozvat ji.

„Tak kdepak je ten tvůj fešáckej manžílek?“ zeptala se Lynn dunivým hlasem, za kterým se několik dalších hostů otočilo. Pořád mluvila s obhroublým vesnickým přízvukem, kterého jsem se já sama po těžké dřině zbavila, a který všem ostatním v místnosti zněl jako nehty přejíždějící po školní tabuli.

„Jeho let měl zpoždění.“

„Jistě. Spíš si připadá moc důležitý na to, aby se ukázal na vlastním mejdanu.“

„Ten dům musí někdo zaplatit.“

„Jo, jak myslíš. Já do toho rýpat nebudu. Ale až ho uvidím, rozhodně mu řeknu svý. Kudy se dostanu k baru?“

Lynn nebyla jediná, koho zarazila Jasonova nepřítomnost. Dalším hostem byl Peter Mertz, Jasonův šéf v investičním fondu, a místo toho, aby zdvořile přikývl, když jsem mu oznámila, že se Jason opozdíl, začal klást otázky. Proč není Jason v New Yorku? Proč trčí v Clevelandu? Když jsem mu řekla, že je tam pracovně, Peter povytáhl obočí a řekl *Skutečně?* – jako by mi nevěřil. V podstatě naznačil, že Jason lže, nebo že lžu já. Ať to bylo jakkoli, rozhodně bylo od Petera velmi nezdvořilé upozorňovat na to před mými hosty.

Potom už jsem nevydržela dál zírat na dveře. Na něco jsem se vymluvila a vyšla ven do stanu. Čerstvý vzduch, čerstvý alkohol. Stejně jsem ale setkání s Peterem nemohla dostat z hlavy. Snažil se mi svým vystupováním něco naznačit? Věděl něco, co já ne? Nebo konkrétněji – věděl to, co jsem si já myslela, ale modlila se, aby to nebyla pravda? Jinými slovy, věděl o tom, že má můj manžel milenkou? Věděli to snad *všichni* kromě mě? Zrudly mi tváře. Cítila jsem se ponížena. To jsem ale netušila, že ta pravá scéna teprve přijde.

Jsem zkušená hostitelka a za normálních okolností bych na vlastním večírku nikdy alkohol nepila. Ale jak šel čas a Jason se pořád neobjevoval, nejspíš jsem si dala víc skleniček, než jsem původně chtěla. Mimochodem, pila jsem hlavní koktejl večera, Moskevskou mulu, kterou roznášel číšník mezi hosty na podnose. Vždycky, když šel kolem mě, jednu jsem si vzala. Chci tím říct, že si vůbec nevzpomínám, že bych tu noc zašla do baru ve stanu. Ani jednou. Aidan měl na mém večírku na starosti bar. To jsem zjistila později, ale ten večer jsem to ještě netušila. Neviděla jsem ho a rozhodně jsem ho sama nenajala. Firmy zajišťující občerstvení si samozřejmě najímají vlastní personál. To ví každý.

Takže, zpět k Jasonovi.

Povídala jsem si, nejspíš až příliš hlasitě, s jednou ženou, která psala články do časopisu *Dwell*, když ke mně přišla Lynn a sebrala mi sklenici z ruky. „Hej!“

„Omluvte nás,“ řekla Lynn té ženě a táhla mě pryč.

„Co to sakra děláš? Snažím se vytvářet obchodní kontakty.“

„Moc ti nepomůže, když se zrubeš na vlastním mejdanu. Ale teď už aspoň vím, proč to děláš.“

„O čem to mluvíš?“

„Jason je tady a přivedl si ženskou. A je to teda kousek.“

Zatmělo se mi před očima. Musela jsem se chytit Lynn za ruku, abych nespadla. Ještě do předvčerejška bylo všechno tak dokonale normální. A teď zbyly z mého života jen ohořelé trosky.

„Kde?“ zeptala jsem se.

„Uvnitř, v obýváku.“

„Kdy přišel?“

„Před pár minutami. Proč jsi mi neřekla, že má ženskou? Víš, že bych to tomu bídákovi nedarovala.“

„On vážně někoho přivedl *sem*? Do mého domu, na můj večírek? Nemůžu uvěřit, že by mi něco takového udělal.“

„Řeknu Joeovi, ať mu rozbije hubu, jestli chceš. Nebo to udělám sama.“

„Ne. Zůstaň tady. Upoutej nějak pozornost. Ať si toho nikdo nevšimne.“

„Tak na to je pozdě, má milá. Tu jeho kočičku nešlo přehlédnout.“

Odcházela jsem jako omráčená a mířila do obývacího pokoje. Musela jsem najít Jasona, ale netušila jsem, co udělám potom. Budu křičet, ječet, vykopu ho z domu ven? Budu plakat, prosit? Zdálo se mi, že to nemůže být skutečné. Tohle nemůžeme být *my*. Všichni hosté mě sledovali. Snila jsem o tom, že uspořádám večírek, o kterém se bude mluvit celé roky. No, rozhodně se o něm mluvit bude, ale ne tak, jak jsem myslela.

5

Cesta k domu byla tou nejdelší, jakou jsem v životě ušla. Přemýšlela jsem: *Tohle nemůže být doopravdy. My přece takoví nejsme. Jsme partáci, nejlepší kamarádi. Jsme nerozdělitelní.* Ale potom mě napadlo: *Nejsme nerozdělitelní. Bývali jsme, ale to už je pryč.* Vlastně bylo už nějakou dobu jasné, že k tomu musí dojít. Hannah se narodila předčasně, byla emocionálně nestabilní, ve škole nebyla moc oblíbená. Být její matkou byla dřina. Možná – budu upřímná – možná jsem ji milovala víc, než jsem milovala svého manžela. Každopádně vysála veškerou mou pozornost. Můj život se točil jen kolem ní. Děkala jsem dobrovolnici v její škole. Pomáhala s úkoly a v tanečních, i s jejím společenským životem. S oblečením, účesem, i s rozhodováním, jestli pojede na letní tábor. S přihláškou na vysokou. A vedle toho, jistě – tenhle dům, byt, moje hodiny pilates, moje potrhlá sestra s jejími vlastními dramaty. Nic z toho se netýkalo jeho. Možná se cítil ublížený nebo ignorovaný, a tak udělal to, co muži dělají. Rozhlédl se jinde.

Potom jsem si ale řekla: *Tak to ne, krucinál. Tohle není moje chyba. Já si tohle nezasloužím. Já jsem toho muže stvořila.* Když jsme se potkali, Jason byl nula. Kdybyste ho viděli dnes, řekli byste, že se narodil se stříbrnou lžičkou v puse, podle toho, jak se obléká a mluví a pohybuje. A teď vám něco řeknu – to všechno

je moje práce. To Caroline dlouhých dvacet let říkala Jasonovi, co má dělat a jak se má chovat. A byla to tvrdá práce. Když jsem ho poznala, měl dvě práce, žil od výplaty k výplatě, dřel se, aby zaplatil školu.

Na první pohled vypadal dobře, takový snědý sekáč, a byl chytrý. Viděla jsem v něm potenciál. Ale byl jako hrubé, neotesané dřevo. To já věděla, kterým směrem se má dát, já měla vizi a hlavně, přiznejme si to, peníze. Živila jsem ho na obchodní škole a bez toho by se nikdy nestal tím, kým dnes je. Použila jsem k tomu peníze, které mi odkázal táta. Krvavé peníze, kvůli kterým jsem se rozhádala se sourozenci. Všechno, co dnes Jason Stark má, do posledního halíře, má díky mému sebeobětování. A on přesto jde a podvede mě, zrovna ve chvíli, kdy naše dcera opustila domov, kdy se cítím tolik sama.

Ten hajzl.

Přesně tak jsem se cítila, když jsem vešla zpátky do domu. Zůstala jsem. To přiznávám.

Uvnitř jsem se rozhlížela po obývacím pokoji, ale nikde jsem ho neviděla. Bylo už pozdě a lidé začínali odcházet. Šla jsem ke své kamarádce Stacey Allenové, jejíž dcera chodila s mou Hannah na střední školu a její manžel Josh, právník, zastupoval Jasonovu firmu. A nemusela jsem říct ani jediné slovo. Stacey už to věděla. Věděla, koho hledám, a ukázala ke dveřím.

„Před pár minutami šel ven, s nějakou ženou. Caroline, co to má sakra být?“

Stacey měla velmi výmluvný obličej – velké oči, výrazné rysy – a nyní byl plný lítosti vůči mně, která se mísila se vzrušením a jemným nádechem škodolibé radosti. Lidé si mysleli, že mám dokonalý život. Takže představa, že se mi přihodí něco takového, byla samozřejmě velmi atraktivní a Stacey roznese drby rychlostí lesního požáru. Zítra ráno budou o Jasonově milence vědět úplně

všichni, ať už jsem je pozvala na večírek, nebo ne. Když jsem si to uvědomila, hlava se mi doslova rozhořela, jako by z ní vycházela pára, přesně jako v komiksech. *Já toho kretěna zabiju*, pomyslela jsem si. Staceyino obočí vystřelilo nahoru a zmizelo v dokonale upravené ofině a mně došlo, že jsem to řekla nahlas. Fajn, ať jde do háje i se svým povýšeným šokem. Já mám Loganovský temperament. My prostě tyhle věci říkáme.

„Je to jen slovní obrat,“ mávla jsem rukou.

„Samozřejmě.“

„Kdo to je? Známe ji?“ zeptala jsem se, protože to mě zajímalo úplně nejvíc. Dělá to Jason s někým, koho znám? Tím by to bylo ještě o moc horší.

Stacey zavrtěla hlavou. „Pochybuju, že bys ji znala, a rozhodně jsi ji nepozvala.“

„Jak to můžeš vědět?“

„Nejdřív přišel Jason, sám. Chtěla jsem ho pozdravit, ale on telefonoval a zdál se být rozrušený. Po pár minutách se rozletěly dveře a přišla *ona*. *Vrazila* dovnitř. Skoro jako by ho sem pronásledovala. Popadl ji a vyvekl ven, aby ji nikdo neviděl. Ale bylo pozdě. Všichni to viděli. Nejspíš s ní je ještě venku, stalo se to před pár minutami,“ řekla Stacey a kývla směrem ke dveřím.

„Neříkej to nikomu,“ řekla jsem.

„Caroline, oni už to vědí.“

Otočila jsem se a spěchala k příjezdové cestě. Jason tam pořád stál a mluvil s ní. Ona byla ke mně otočená zády. První, čeho jsem si všimla, byly její tmavé vlasy. To vůbec nedávalo smysl. Jasonovi se líbí blondýny, nebo se mu aspoň vždycky líbily. Jako já (i když už teď potřebuju s barvou trochu pomoci). Držel ji kolem ramen, jako by mu chtěla utéct a on by ji rád zadržel. Z intimnosti toho kontaktu se mi obrátil žaludek.

Napochodovala jsem přímo k nim. „Co se to tu sakra děje?“

Oba současně se ke mně obrátili a Jason od té ženské odskočil, jako by byl právě přistižen při činu. A přesně tak to bylo, navíc s děvkou, podle toho, jak vypadala. A ten *smrad*. Ta ženská páchla levným gardéniovým parfémem, ze kterého jsem se málem pozvracela. Napadlo mě: *Možná je to prostitutka*. Tak *s touhle mě podvádí?* Nebyla mladá, nebyla hezká. Obličej poznamenaný příliš mnoha plastickými operacemi připomínal kočku. Omlouvám se, ale mně nesahala ani po kotníky.

Potom otevřela pusu a bylo to ještě horší.

„Kdo je to?“ řekla Jasonovi a prohlížela si mě, jako bych byla prach. V mém vlastním domě. Znělo to ale nějak jako – *kto je to?* Byla Ruska, možná Češka. Oplácaná, s tvrdým výrazem v očích, tlustými očními linkami, v upnuté kožené sukni a lodičkách, co přímo křičely *opíchej mě*. Kdyby to byla nějaká mladší, hezčí žena, fajn. Nebo chytřejší, vzdělanější, taková, co má nějakou moc a postavení? I to bych pochopila. Ale aby mě podvedl s touhle, s touhle *kurvou?* Byla jsem zničená.

„Já jsem jeho *manželka*, kdo jste sakra vy?“ řekla jsem.

Pálily mě dlaně, strašně jsem ji chtěla uhodit. Ale byli tu hosté, byli na doslech, hned za dveřmi. Nechtěla jsem jim naservírovat k drbům víc témat, než už měli.

Místo aby mi odpověděla, udělala takový pohrdavý zvuk – jako by vypustila vzduch skrz zaťaté zuby. Jako bych jí nestála ani za zamyšlení. Přijelo auto, zbrusu nový kobaltově modrý sporták Audi, který vypadal, že stál skutečný balík. Vystoupil parkovací asistent a podal jí klíčky. Udělala další netrpělivý zvuk směrem k Jasonovi a nasedla do auta.

„Jedu,“ řekla.

„Počkej, Galino,“ řekl Jason.

„Musíš se rozhodnout,“ pronesla. Potom zavřela dveře a rozjela se tak prudce, že za ní odletoval štěrk.

Čelist mi spadla až k zemi.

„Rozhodnout se o čem? O čem to mluví?“ zeptala jsem se.

„Nevím.“

„Ty nevíš? Kecy. Přivedeš cizí ženskou do mého domu, na můj večírek, necháš ji se mnou mluvit takovým tónem, a pak mi to ještě odmítneš vysvětlit?“

Jason se na mě podíval, jako by si až doteď vůbec nevšiml, že tam stojím. Byl tak zaujatý tou Galinou, že *mě* vůbec nezaregistroval. A najednou měl takový podivně vyděšený výraz a začal drmolit: „Počkej, to ne, to není tak, jak si myslíš. My spolu pracujeme. Máme problém, pracovní problém, a ona sem za mnou jela, protože to chtěla ještě probrat, nic víc v tom není.“

„Já lidi v tvój firmě znám. Ta ženská tam nepracuje. Nepustili by ji ani dovnitř.“ Což byla stoprocentně pravda.

„Neřekl jsem, že tam pracuje.“

„Ale ano, řekl. Právě teď jsi to řekl. Přestaň *lhát*.“ Skoro jsem se rozbrečela. No tak, lidi se dívají.

„Caroline. Celé to chápeš úplně špatně.“

„Tak mi to vysvětli.“

„Řekl jsem ti, že je to obchodní partnerka.“

„A já jsem ti řekla, že ti to nevěřím.“

„Po dvaceti letech manželství mi přece musíš věřit,“ řekl.

„Nemusím zatraceně vůbec nic.“

„Děláš předčasné závěry. Ale já to teď nemůžu řešit. Dostal jsem se do krizové situace. Musím zpátky do města.“

„Cože?“

„Vrátím se hned, jak to půjde.“

„Jestli odjedeš za ní, už se sem nemusíš vracet.“

Je mi líto, že jsem to řekla. Rozhodně mě mrzí, že jsem to řekla před lidmi. Moje hrozba navíc stejně nezabrala. Odjel za ní. A já jsem si říkala: *Ať jde do prdele. Najmu si nejlepšího rozvodového*

právnicka v New Yorku a sedřu z Jasona kůži. Dům na pláži, byt, auta, šperky. Hannah si vezmu do výhradní péče. Nebo – ona je na to vlastně už moc velká – ji přiměju, aby ho nenáviděla. Aby ho nenáviděla do morku kosti. Už ji nikdy neuvidí. Nepozveme ho na její svatbu. Rozhodně ji nepovede k oltáři, to udělám já. On nedostane ani prd. Může si umřít někde sám v koutku a uvidí, jaké to je.

Všechny tyhle věci mi letěly hlavou. A přesně tak by letěly hlavou kterékoli jiné ženě, kdyby její manžel přišel na její večírek s jinou ženskou, a pak utekl za ní. Ale ani jednou mě nenapadlo: *Půjdu, koupím pušku a zastřelím svého manžela.* Dobře, možná mě to na vteřinku *napadlo.* Ale *neudělala* jsem to.

Přísahám bohu.

6

Jason se do domu na pláži nevrátil ani tu noc po večírku, ani den potom, ani další noc. Volala jsem mu snad dvacetkrát. Nakonec mi odpověděl textovou zprávou s nějakou trapnou výmluvou na krizi v práci, ale protože jsem sledovala jeho telefon, viděla jsem přímo v reálném čase, jak mi lže. Kancelář měl uprostřed Manhattanu, ale tečka jeho telefonu na monitoru byla až dole v Brooklynu, ve čtvrti jménem Brighton Beach, krucinál. Brighton Beach, sakra, známá taky jako *Malá Oděsa*. Jason byl s tou Ruskou.

Ten večer jsem si vypnula telefon a zpiła se do němoty. Je to samozřejmě špatný způsob, jak zvládat stres, ale je to taky stará rodinná tradice. Pít jsem se naučila už v době, kdy jsem ještě sedávala tátovi na klíně. Pat Logan starší – páni, ten uměl vzít za lahev, a když to udělal, nebyl vůbec žádný mílius. A Theresa, moje matka – čistý gin, vážně. Může se pak někdo divit, že když se můj život rozpadne na malé kousíčky, sáhnu po lahvi? Nevymlouvám se. Viděla jsem, co udělal alkohol s nimi, a měla bych být chytřejší. *Byla* jsem chytřejší, když byla ještě moje holčička doma. Myslíme si, že jsou naše děti hodné, aby nám udělaly radost. Ve skutečnosti je to ale přesně obráceně. Když jsem byla s Hannah, měla jsem své pití pod kontrolou, abych jí dala lepší příklad než moji rodiče mně. Ale Hannah už tu není, a tak jsem do sebe lila víno barvy krve tak dlouho, až mi prázdná lahev vypadla z ruky a já usnula.

V neděli odpoledne mě vzbudil zápach levného parfému té Rusky. Myslela jsem, že je to sen, ale potom jsem otevřela oči a nade mnou stál Jason, který vypadal tak špatně, jak jsem se já cítila. A to bylo velmi, velmi špatně. Klekl si vedle postele a já viděla, že má v očích slzy. V tu chvíli bych přijala jeho omluvu. K čertu, modlila jsem se, aby se omluvil.

„Cítím ji z tebe,“ řekla jsem a moje oči se také zalily slzami. „Lásko, nesmíš se s ní už vidět. Prosím. Moc prosím.“

„Kéž by to bylo tak jednoduché, Car,“ řekl tiše. „Je to horší.“

Sedla jsem si. Pokoj se točil kolem dokola a já musela těžce polykat, abych nezvracela.

„Horší? Jak? Hlavně mi neříkej, že je těhotná.“

„Nikdy jsem ti nechtěl ublížit. Vymklo se mi to z rukou. Teď už to nemůžu nijak zastavit.“

„O čem to mluvíš? Přestaň se chovat tak záhadně.“ Prsty jsem si položila na spánky. Měla jsem pocit, že se mi rozskočí hlava.

„Nemůžu ti říct víc, aniž bych...“ Zmlknul.

„Aniž bys co?“

„Nemůžu ti nic říct.“

„Ježíši, a co s tím mám asi tak dělat, Jasone? Co mám teď dělat?“

„Upřímně? Strašně nerad to říkám, ale musíš si najmout dobrého rozvodového právníka. To je jediný plán, který teď mám.“

„Ona tě něčím vydírá?“

Z výrazu jeho tváře jsem poznala, že jsem uhodila hřebík na hlavičku.

„Jasone, odpověz mi. Je těhotná?“

Pevně stiskl rty a ignoroval mou otázku.

„Musíme se rozvést,“ řekl. „Nebudu o nic bojovat. Necháš si všechno. Byt, dům na pláži, všechny peníze. Chci, aby sis to nechala.“

Rozvod. Na večírku jsem si možná představovala, jak si najmu právníka a oškubu ho na kost. Ale to nebyl ten výstup z manželství,

jaký jsem chtěla. I po tom všem, co se za posledních čtyřicet osm hodin stalo, jsem ho pořád milovala. Byli jsme spolu dvacet let. Měli jsme Hannah. A byt, dům, život, který jsme vybudovali úplně z ničeho, spolu. Byli jsme šťastní. Možná ne úplně šťastní, ale byli jsme spokojení. Možná teď šlapeme vodu, ale s trochou úsilí a pomoci bychom mohli být šťastní znovu. Ale ne, on musí jít a přivést mi domů tu couru a tím mě úplně odstavit.

„Dvacet let a takhle to má skončit?“ Dusila jsem se slzami.

Jason byl bledý a oči mu temně plály. Z hrdla mu vyšel přerývaný zvuk, jako by ze sebe nemohl dostat slovo.

„Je to jediný plán, který mám.“

„Nemusíš to dělat.“

Chytil mě za ruce. „Musím. Ale chci, abys věděla, že tě miluju a je mi to opravdu líto.“

Potom vyskočil a odešel. Zvenku jsem slyšela, jak nastartoval auto a odjel.

Potácela jsem se po domě, z jedné místnosti do druhé, příliš šokovaná na to, abych pořádně viděla, kam jdu. Možná jsem plakala, ale ve své otupělosti jsem to nevnímala. Neměla jsem nejmenší tušení, jak zvládnu příští hodiny, příští dny – zbytek svého života – bez něj. Nebo bez stability a kontinuity, kterou představoval. Vyšla jsem ven na trávník a poslouchala vlny, jak se tříští o útesy. A napadlo mě, že bych mohla jít tam dolů a – a co? Skončit to? Ne. To nejsem já. Já nemám ve zvyku se vzdávat. A k čertu s ním, tím bych mu všechno moc usnadnila. Bylo mi jasné, že se musím dát dohromady. Běžela jsem zpátky dovnitř a zavolala Lynn na mobil.

„Jason mě opustil,“ vyhrkla jsem, jakmile to Lynn zvedla.

Ticho.

„Lynn?“

„Nemůžu uvěřit, že je až takovej idiot.“

„Je. Udělal to. Není to ani pět minut. Řekl mi, ať si najmu rozvodového právníka.“

Lynn se odmlčela. „Zůstaň tam. Jedu za tebou.“

„Jedeš sem?“

„Jedu. Nalej si skleničku, zapni telku, vytěsni to. Budu tam za hodinu, jestli mě nečapnou poldové.“

„Děkuju, ségra. Mám tě moc ráda.“

„Taky tě mám ráda, zlato. Nebudeš tím procházet sama.“

Lynn žila v Massapequa, v domě, kde jsme vyrůstaly. Bylo to od sud dobrou hodinu a půl cesty, ale ona měla rychlé auto a těžkou nohu na plynu. Za padesát minut prošla hlavními dveřmi, v ruce nesla lahev koňaku a velkou skleněnou mísu se špagetami a masovými kuličkami, kterou vrazila do mikrovlnky. Vzala jsem lahev a nalila si plnou sklenici, ale představa jídla šla úplně mimo mě.

„Nemůžu jíst. Je mi zle,“ řekla jsem, když Lynn postavila talíř na stůl.

„Sněz jen ty špagety. Zklidní ti žaludek. Máme moc práce. Musím obvolat všechny svoje kamarády, co znají dobrý právníky. Zařídíme, abys z toho vyšla co nejlíp.“

Lynn se mnou zůstala přes noc, spala vedle mě v posteli, hladila mě po hlavě, když jsem plakala. Než ráno odešla, donutila mě domluvit si schůzku s rozvodovou právníčkou, kterou doporučovala jedna její kamarádka, které zařídila velmi úspěšný rozvod. Chtěla jsem, aby šla Lynn na tu schůzku se mnou. Bože, kéž by tam se mnou šla, protože bych ji bývala nemohla zrušit. Ona ale musela odjet. Lynn a Joe vlastnili dole na Floridě pár apartmánů, které pronajímali. Apartmány zasáhla velká bouřka a ona tam musela jet, aby dohlédla na opravy. Chápu to, je to jejich živobytí. A já jsem velká holka. Ale stejně, sakra! Pořád si říkám, jak jinak se všechno mohlo vyvinout, kdyby se mnou ještě pár dní zůstala v Hamptons. Nikdy bych neskončila v tom baru. Už nikdy bych se nepotkala s Aidanem.

7

Ze všech putyk, ve všech městech, co jich na světě je, si vybere tu mou.

Aidana ta myšlenka napadla v okamžiku, kdy Caroline Starková vešla do baru, kde pracoval. Bylo deštivé pondělní ráno a ve vzduchu bylo cítit spálené dřevo. Pokaždé, když se otevřely dveře, zavanul dovnitř ledový vítr a on zvedl hlavu. Poznal ji okamžitě. Jak by taky ne? Tahle žena nedávno pořádala ten večírek. Ta žena, která postavila dům na dědečkově pozemku. Strhla k zemi jejich starou rybářskou boudu. Když byl ještě kluk, to místo pro něj bylo úplně vším. Hluboce se mu vrylo do mozku – zvuk vln, sůl ve vzduchu, lom světla večer po letním dnu. Její dům byl pravý opak dědečkova doupěte. Vypadal jako nějaký zatracený palác. Nemohl se rozhodnout, jestli je to noční můra, nebo sen, ale umíral touhou podívat se dovnitř. Snažil se dostat mezi stavaře, ale mistr byl bídák a nenajal ho kvůli hloupému sporu, co se táhl už léta. (Lidi v tomhle městě měli dlouhou paměť.) Takže když se naskytl ten barmanský šolich s možností nakouknout dovnitř, skočil po příležitosti. Potom se ukázalo, že bar postavili na zahradě ve stanu. Nemohl dovnitř ani pod záminkou, že musí na záchod, protože chtěli, aby personál používal zařízení v přístřešku u bazénu. Evidentně jim nevěřili natolik, aby si je pustili do domu.

A teď se tu objeví sama hlavní hvězda večera a nakráčí si to rovnou do baru U Červené kotvy. Záře, která ji obklopovala, rozsvítila celý prostor, který najednou vypadal, že je něčím víc než jen obyčejným barem, kde si k drinku můžete dát i burger. Nesla se jako královna. Ramena dozadu, lehce nakloněná nádherná hlava, hustá hříva lesklých, medově zbarvených vlasů. Celý svět se měl poklonit. Bar byl prázdný a ona se podívala jeho směrem. Sundala si kabát. Vyklepala z něj déšť. Sedla si ke stolu u zdi. Načechrala si vlasy. Jako by čekala, že za ní přijde a zeptá se, co si dá. Copak vypadá jako servírka? Může zvednout zadek a přijít k baru, nebo si počká na Nancy, která si odskočila na cigaretu.

Předstíral, že ji nevidí. Otočil se k ní zády, utíral sklenice, které byly z myčky ještě vlhké. Ale potom si to rozmyslel. Možná proto, že byla krásná. Možná proto, že žila na pozemku, který měl být podle práva jeho, a on si ji chtěl otestovat. Možná obojí. A pak tu byl ještě fakt, že ten večírek pro ni dopadl naprosto katastrofálně. Ukázala se tam milenka jejího manžela a ztropila scénu. To bylo jediné, o čem se ve stanu mluvilo, když Aidan naléval drinky. Věděl, jaké to je, když vás lidi pomlouvají. Lidi pomlouvali i jeho, už od chvíle, kdy se v sedmnácti vykoupal v kaluži smůly. Takže mu jí k tomu všemu bylo ještě líto. No představte si to – je mu líto někoho, jako je ona. Bylo by to vtipné, kdyby to nebylo tak patetické.

Namíchal Moskevskou mulu, šel k jejímu stolu a postavil sklenici před ní.

„Na účet podniku,“ řekl a usmál se.

Jeho úsměv podlamoval ženám kolena. Ale jí ne. Podívala se na sklenici, potom zpátky na něj, jako by právě udělal něco divného.

„Omlouvám se. My se známe?“ zeptala se.

Tak to byly ale kecy. Hrála si s ním. I kdyby si nepamatovala, že během jejího večírku dělal barmana ve stanu, předtím se potkali na pláži. A to si pamatovala určitě. Věděl, že ano. Snaží se ho oblbnout. Na takové kraviny nemá čas.

„Jo, potkali jsme se na pláži. A minulý víkend jsem měl u vás práci jako barman. Na večírku, vzpomínáte? Proto jsem si myslel, že máte ráda Moskevskou mulu, protože to byl hlavní koktejl večera.“

„Jistě. Dobře, děkuji vám. Ten drink si dám, ale ráda bych zaplatila.“

Přikývl a cítil se jako opářený. Ale proč by mu vlastně mělo záležet na tom, co si o něm myslí? Nějaká bohatá čubka z města, co sem jezdí na víkendy a chová se, jako by jí patřilo celé město a všichni jeho obyvatelé. Všechny jsou stejné. Nic pro něj. Nenechá se tím rozhodit.

„Jak si přejete, madam. Zavolejte, když budete ještě něco potřebovat,“ řekl.

Ta „madam“ se jí nelíbila, to poznal. Nejspíš se bála, že si myslí, že vypadá stará. Pro něj to ale znamenalo, že není tak nedotknutelná, jak předstírá. Aidan se loudal zpátky k baru. Cítil její pohled z bezpečí za stolem, kde upíjela svůj drink. Čas plynul. Ignoroval ji. Ona se ale každých pár minut podívala jeho směrem. Prohlížela si ho.

Nebyla imunní.

Wayne Johnson a Mike Castro vešli dovnitř a sedli si k baru. Oba byli podřízení jeho bratra Tommyho.

„Ahoj, Aidane. Hod' nám dvě piva,“ řekl Mike a svlékal si policejní bundu. Stékaly z ní potůčky vody.

„Pořád prší?“ zeptal se Aidan.

„No jo, čím dál víc.“

Aidan natočil dva püllitry Guinnessse a postavil je na barový pult. Chlapi se bavili o tom, že musí pro federály doručit nějakou

obsílku. Gangsterovi s cizojazyčným jménem, kterého hledá FBI a který se schovával ve starém domě v Harbor Lane. Aidan poslouchal, možná až příliš pozorně, takže si vyměnili pohledy a zmlkli. Ať jdou klidně do háje. Lidi si vždycky hned myslí to nejhorší. Jasně, Aidan tu informaci mohl prodat za slušný balík peněz, ale to přece neznamena, že to udělá. Už deset let seká latinu a co z toho má? Lidi se na něj pořád dívají podezíravě, i když jen kráčí v pravé poledne po ulici a hledí si svého.

Chvilku potom, co přišli chlapi, se Caroline zvedla a oblékla si kabát. Tak to šlo rychle. Předtím si pořádně nevšiml, co má na sobě. Upnuté džíny, černé kozačky, sexy blůzku. Přišla sem hledat společnost? Propásl svou příležitost? Na svůj věk měla skvělou postavu. Vlastně na jakýkoli věk. Zachytil její pohled a povytáhl obočí, jako by naznačoval: *Už odcházíte?* Pousmála se, skoro neznatelně přikývla a odkráčela.

Nancy měla práci v restauraci, tak se Aidan vydal uklidit stůl. Koktejl stál dvanáct babek a ona tu nechala dvacku. Tak velké spropitné ho naštvalo, jako by mu chtěla ukázat, kde je jeho místo. Nabídl jí drink na účet podniku, a ona potom udělá tohle? Blesklo mu hlavou, že za ní vyběhne ven, ale ona by to mohla špatně pochopit. Nestála mu za to, aby se kvůli ní dostal do sporu se šéfem, nebo aby lidi říkali, že už zase zkouší svoje staré triky. Strčil peníze do kapsy a pomyslel si: *K čertu s tím, když ji budu chtít vidět, přece vím, kde bydlí. No ne?*